

Arrest

nr. 140 930 van 22 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2015 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. KÖSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 april 2015 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit 'HIT EURODAC' blijkt dat de verzoekende partij ook asiel heeft aangevraagd in Bulgarije.

1.3. Op 20 april 2015 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Bulgaarse instanties.

1.4. Op 4 mei 2015 stemmen de Bulgaarse autoriteiten in met het verzoek tot terugname, op grond van artikel 20 (5) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 604/2013).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 22 mei 2015 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 05.04.2015 is aangekomen in België. Twee dagen later, op 07.04.2015, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Amla en verklaarde 41 jaar oud te zijn.

Uit het Eurodacverslag van 07.04.2015 blijkt dat betrokkene op eerst op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Statens via Bulgarije is binnengekomen en dat betrokkene nadien asiel heeft aangevraagd in Bulgarije en vervolgens asiel heeft aangevraagd in Oostenrijk. De Bulgaarse overheid heeft op datum van 04.05.2015 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 16.04.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België en dat hij nooit eerder ergens anders asiel heeft gevraagd. Betrokkene werd er op gewezen dat uit het Eurodacverslag van 07.04.2015 blijkt dat zijn vingerafdrukken in twee verschillende landen zijn genomen en gevraagd of hij hier een verklaring voor had. Betrokkene stelde dat hij dit niet weet. Er op gewezen dat uit het Eurodacverslag van 07.04.2015 blijkt dat zijn vingerafdrukken zowel in Bulgarije als in Oostenrijk werden genomen, hield betrokkene zich in stilte. Gevraagd of het klopt dat hij in deze twee landen geweest is, stelde betrokkene uiteindelijk dat dit klopt en dat dit kwam door de route die smokkelaar genomen had en dat ze veel politie tegenkwamen en hij er negen maanden over gedaan heeft om tot in België te geraken. Betrokkene gaf vervolgens aan dat hij in Bulgarije en Oostenrijk asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 16.04.2015 dat hij ongeveer negen maanden eerder per auto en bus vanuit Afghanistan vertrokken zou zijn naar Pakistan waar hij vijf dagen later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij drie dagen in Pakistan verbleven zou hebben en vervolgens per auto naar Iran gereisd zou zijn waar hij twee dagen later zou zijn aangekomen. Vanuit Iran zou betrokkene verder gereisd zijn naar Turkije waar hij gedurende vier maanden in Istanbul verbleven zou hebben om vervolgens per boot naar Griekenland te reizen. Betrokkene verklaarde dat hij daar tien dagen in Saloniki verbleven zou hebben waar hij op de smokkelaar moest wachten. Betrokkene verklaarde verder dat hij vanuit Griekenland te voet naar Bulgarije gereisd zou zijn waar hij samen met de smokkelaar zou zijn aangehouden en gedurende één maand in een gevangenis in een onbekende plaats verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene vanuit Bulgarije via onbekende plaatsen naar Oostenrijk gereisd zijn waar hij door de politie werd opgepakt en naar een opvangcentrum werd gebracht in Wenen. Daar zou betrokkene twee tot drie maanden verbleven hebben. Betrokkene stelt dat hij uiteindelijk vanuit Oostenrijk naar België reisde omdat hij in Oostenrijk zijn badge van het opvangcentrum verloren was en daarom het centrum niet meer binnen mocht. Op 05.04.2015 zou betrokkene vervolgens in België aangekomen zijn waar hij twee dagen later het statuut van vluchteling aanvraagde bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Betrokkene werd tijdens zijn gehoor op de DVZ van 16.04.2015 geconfronteerd met de vaststelling dat zijn vingerafdrukken gevonden werden in twee verschillende landen voor betrokkene in België asiel aanvraag en naar een verklaring gevraagd. Betrokkene stelde dat hij dit niet weet (DVZ, vraag 24). Betrokkene werd er op gewezen dat zijn vingerafdrukken in Bulgarije en Oostenrijk genomen werden en gevraagd naar een verklaring. Betrokkene gaf daarop geen antwoord en hulde zich in een stilzwijgen (DVZ, vraag 24). Betrokkene werd gevraagd of hij in die twee landen geweest was. Betrokkene gaf daarop toe dat dit klopt en dat dit kwam door de route die de smokkelaar gekozen had en dat ze veel politie tegenkwamen en dat hij er negen maanden over gedaan heeft om in België te geraken. Betrokkene gaf vervolgens aan dat hij inderdaad asiel heeft aangevraagd in Bulgarije waar hij een tijd in een gevangenis op een onbekende plaats verbleef en in Oostenrijk waar hij in een opvangcentrum in Wenen verbleef maar dat hij de uitkomst van zijn asielaanvraag niet kent. Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten in eerste instantie doelbewust heeft trachten te misleiden. Zo stelde betrokkene eerst dat hij voor zijn asielaanvraag in België eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Bij de confrontatie dat zijn vingerafdrukken in twee landen teruggevonden werden vooraleer zijn aankomst in België, stelde betrokkene dat hij dit niet weet (DVZ, vraag 24) om vervolgens gevraagd of hij een verklaring heeft voor het gegeven dat uit het Eurodacverslag van 07.04.2015 blijkt dat zijn vingerafdrukken in Bulgarije en Oostenrijk genomen werden zich in een stilzwijgen te hullen om vervolgens op de vraag of het klopt dat hij in deze tweede landen geweest is, te verklaren dat dit inderdaad klopt en dat de smokkelaar deze route gekozen had en dat ze veel politie tegenkwamen en het negen maanden geduurd heeft vooral hij in België aankwam en aangaf asiel te hebben gevraagd,. Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 07.04.2015 waaruit blijkt dat betrokkene op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten via Bulgarije is binnengekomen en vervolgens asiel heeft aangevraagd in Bulgarije en Oostenrijk en de verklaringen van betrokkene, werd op basis van deze gegevens op 20.04.2015 een terugnameverzoek aan de Bulgaarse autoriteiten overgemaakt op basis van art.18.1.b van de Verordening van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-Verordening). Op 04.05.2015 willigden de Bulgaarse autoriteiten het terugnameverzoek expliciet in op basis van art. 20.5 van de Dublin-Verordening. De Bulgaarse autoriteiten informeerden in hun akkoord de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in Bulgarije geregistreerd werd onder de gegevens van Sohrab Ali, geboren op 05.01.1976 met het staatsburgerschap van Afghanistan. Uit de informatie vervat in het Bulgaarse terugnameakkoord blijkt bovendien dat betrokkene in Bulgarije identiteitsgegevens heeft opgegeven, met name Sohrab Ali, geboren op 05.01.1976 die essentieel verschillen de in België opgegeven gegevens van Dawodkhil Seerab Ali Khan, geboren op 01.01.1974. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 16.04.2015 thans dat hij geen andere namen gevoerd heeft in de vorm van aliases, namen, voornamen, geboortedata, geboorteplaatsen, geboortelanden of nationaliteiten (DVZ, vraag 3). Betrokkene is bovendien niet in het bezit van enig authentiek identiteitsdocument om zijn ware identiteit aan te tonen. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. **Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen.** Door het **gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen** ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Bulgarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat betrokkene er niet in slaagt aannemelijk te maken of aan te tonen dat hij het grondgebied van de Dublin-Staten verlaten zou hebben of kan aantonen of aannemelijk maken dat hij het grondgebied van de Dublin-Staten voor meer dan drie maanden verlaten zou hebben. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat Bulgarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Bulgarije dan in België zou genieten. Bulgarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen

aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Bulgarije, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij in Bulgarije in de gevangenis belandde waar hij één maand verbleven zou hebben op een onbekende plaats en dat hij er geen medicatie gekregen zou hebben. Betrokkene verklaarde verder dat Afghanistan beter is dan Bulgarije. Met betrekking tot Oostenrijk verklaarde betrokkene dat hij in Oostenrijk goed behandeld werd tot hij zijn badge verloor en hij vanaf dan het centrum niet meer binnen mocht (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij in Bulgarije één maand in de gevangenis zou hebben doorgebracht, dient te worden opgemerkt dat betrokkene op geen enkele wijze aantoonde dat deze vrijheidsberoving het gevolg zou zijn van willekeur van de Bulgaarse autoriteiten. Betrokkene toont ook op geen enkele wijze aan waar deze vrijheidsberoving een schending zou uitmaken van art. 5 van het EVRM. Wat betreft de verklaring dat hij in Bulgarije geen medicatie gekregen zou hebben, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaring niet aannemelijk maakt en evenmin aangeeft welke medicatie hem dan niet gegeven zou zijn. Indien men dergelijke elementen inroept om zich te verzetten tegen een overdracht naar de verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Bulgarije, dan kan er op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat men hiervan concrete elementen en bewijzen aanbrengt en zich niet beperkt tot een vage en algemene verklaring dat men geen medicatie gekregen zou hebben. Met betrekking tot de verklaringen dat Afghanistan beter is dan Bulgarije dient te worden opgemerkt dat deze verklaring eveneens vaag en algemeen is. Met betrekking tot de ten opzichte van Oostenrijk ingeroepen reden, met name dat hij in Oostenrijk goed behandeld werd maar het centrum niet meer binnen mocht omdat hij zijn badge verloren zou hebben, dient te worden opgemerkt dat Bulgarije de verantwoordelijke Lid-Staat is en niet Oostenrijk en deze reden derhalve niet relevant is. Wat er ook van zij, de door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Bulgarije, omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten zijn niet als gerechtvaardigd te beschouwen. Met betrekking tot een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat het UNHCR in haar rapport van 02.01.2014, (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 02.01.2014) stelde dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoonde dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden. Rekening houdende met de informatie in het desbetreffende rapport van het UNHCR van 02.01.2014 kon er dan ook gesteld worden dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestond bij een eventuele overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening. Op 01.04.2014 publiceerde het UNHCR (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 01.04.2014) een update van haar rapport waarin het UNHCR stelt dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNHCR stelt met betrekking tot personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag indienen. Het UNHCR stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet automatisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentrum van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze indien ze in het kader van een asielprocedure in het bezit gesteld worden van een registratiebewijs waardoor ze beschermd worden tegen "refoulement". Daar waar het UNHCR stelt dat met voorzichtigheid dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren, dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. In het meest recent gepubliceerde "National Country Report" met betrekking tot Bulgarije, dd. 31.01.2015 van het Bulgarian Helsinki Committee in samenwerking met ECRE wordt gesteld dat zowel Amnesty International in maart 2014

(AI, "Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue", AI, 07.03.2014) en ECRE op 07.04.2014 (ECRE, "ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers for asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation" 07.04.2014) vroeg om de opschorting van overdrachten naar Bulgarije te behouden omdat er alsnog tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en lacunes in de asielprocedure zouden bestaan en dat er vragen gesteld worden over het duurzaam karakter van de verbetering in het Bulgaarse asielsysteem op lange termijn (Savova Iliana, "National Country Report Bulgaria", AIDA, 31.01.2015). Met betrekking tot het rapport van Amnesty International waar naar verwezen wordt, dient te worden opgemerkt dat dit de neerslag is van een "follow-up visit" aan Bulgarije in maart 2014. In dit rapport erkent de NGO inspanningen van de Bulgaarse instanties, maar stelt dat nog meer inspanningen nodig zijn voordat overdrachten kunnen worden hervat. Betreffende het standpunt inzake overdrachten aan Bulgarije van ECRE, waar in het rapport van AIDA verwezen wordt, dient de aandacht gevestigd te worden op de "update" van 31.01.2015 van het mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database" (AIDA, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", 31.01.2015), waarin zowel wordt gewezen op blijvende pijnpunten als op opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt onder meer dat de meeste Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang bieden ("Starting from December 2013 repairs and refurbishment are ongoing in all new centres and it is planned to continue until April 2014. As of 31 March 2014 reception facilities are largely in a reasonable state. The reception shelter in Kovachevtsi is considered a model centre (for local standards). Centres in Banya, Sofia and Pastrogor reached a level of conditions which could be considered as adequate and meeting the reception standards as laid down in the Recast reception Conditions Directive No. 2013/33/EU. The centres in Harmanli and Vrazhdebna are still a work in progress, renovation has started and some progress has already been made. Voenna Rampa centre is still below standards"). Er dient echter te worden opgemerkt dat de overheersende teneur van de rapporten van het UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 31.01.2015 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog een aantal tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het non-refoulementprincipe en dat er niet langer gesteld kan worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestaat bij een overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening. Daar waar de auteurs van het AIDA rapport dd. 31.01.2015 geen aanbevelingen doen betreffende overdrachten aan Bulgarije oordeelde het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties toch wel als een gezaghebbende bron te beschouwen, na een grondige en omvattende evaluatie dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNHCR stelt echter wel expliciet dat men voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren. Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. Op basis van het een analyse van de aangehaalde rapporten van het UNHCR, dd 01.04.2014 en het "National Country Report Bulgaria" dd. 18.04.2014 blijkt dan ook dat men niet langer kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR na haar rapport van 01.04.2014 geen rapporten meer gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan

Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft het rapport "Trapped in Europe's Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria" van Tsvetelina Hristova, Raia Apostolova, Neda Deneva & Mathias Fiedler gepubliceerd in 2014 dient te worden opgemerkt dat rapport reeds in de disclaimer stelt dat: "the findings, interpretations and conclusions expressed in this report are those of the authors and do not necessarily reflect the views or official position of the funding bodies" waardoor men reeds kan twifelen aan de betrouwbaarheid en het objectief karakter ervan. In tegenstelling tot dit meer recentere rapport zijn de observaties en vaststellingen van het UNHCR een officieel standpunt van het UNHCR dewelke een organisatie is die beschouwd mag worden als gezaghebbend en betrouwbaar. Het mag duidelijk zijn dat het officiële gepubliceerde standpunt van een officiële gezaghebbende internationale autoriteit zoals het UNHCR betrouwbaarder en objectiever geacht dient te worden dan een rapport waarin reeds in de disclaimer gesteld wordt dat de bevindingen, interpretaties en conclusies in het rapport de mening zijn van die van de auteurs en niet noodzakelijk de visie of officiële standpunt van zij die het subsidiëren. Zoals reeds gesteld heeft het UNHCR als gezaghebbende internationale autoriteit haar positie van april 2014 ten opzichte van Bulgarije niet gewijzigd. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van het de meest recente rapporten van het UNCHR van april 2014 en het "National Country Report Bulgaria" dd. 18.04.2014 van AIDA niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is

sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Bulgaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een kopie van de aangehaalde rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, stelde betrokkene dat dit is omdat de smokkelaar hem naar België bracht. Gevraagd of het de keuze van betrokkene was om naar België te komen, stelde betrokkene dat dit inderdaad zijn keuze was. Gevraagd naar de reden dat hij specifiek in België asiel wil aanvragen, verklaarde betrokkene dat dit is omdat er hier respect en wetten zijn en de mensen begrip tonen (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze specifieke reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde verder dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Derhalve is een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 16.04.2015 dat hij problemen met zijn hart en bloed heeft en dat hij hiervoor naar de dokter geweest is en op 17.04.2015 een afspraak heeft in het ziekenhuis voor verder onderzoek. Betrokkene verklaarde eveneens dat hij zonder bril niets ziet dus dat hij die ook steeds bij zich moet hebben (DVZ, vraag 35). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat er in het administratief dossier van betrokkene geen enkel medisch document aanwezig is dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij problemen met zijn hart en bloed heeft en hiervoor bij een dokter geweest is en hij een afspraak in het ziekenhuis had op 17.04.2015 voor verder onderzoek en dat hij zonder bril niets ziet en zijn bril steeds moet hebben, dient verder te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Bulgarije indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Bulgarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Bulgarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van Bulgarije toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 20.5 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Bulgarije waar hij aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten op de luchthaven van Sofia zal worden overgedragen⁽⁴⁾.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijderingen van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering en dient te worden geacht te zijn gericht tegen een eerste verwijderingsmaatregel. De vordering werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij wijst erop dat zij in Bulgarije een reëel risico loopt op onmenselijke behandeling door systematische tekortkomingen in de asielprocedure en de omstandigheden waarin asielzoekers opgevangen worden, wat volgens de verzoekende partij, gelet op haar ervaringen en verklaringen, tevens gestaafd wordt door veelvuldige rapportering over Bulgarije, bezwaarlijk kan worden betwist. Zij merkt op dat zij reeds vier maanden in Bulgarije heeft doorgebracht, waarvan een maand in de gevangenis, dat zij als kandidaat-asielzoeker reeds erbarmelijke omstandigheden heeft mogen ervaren. Zij wijst erop dat zij gedurende haar gevangenschap, samen met 24 andere kandidaat-asielzoekers in een te krappe ruimte opgesloten werd gedurende een maand, dat zij geen toegang had tot een advocaat en zelfs de medische zorgen uitbleven, dat er enkel pijnstillers werden verstrekt. Zij vervolgt dat zij na een maand werd vrijgelaten en dat daar een tijdelijk verblijf van drie maanden werd toegekend, dat zij in deze periode in een centrum verbleef, onder gelijkaardige erbarmelijke omstandigheden als in de gevangenis, dat zij ook dit keer een te kleine ruimte te delen kreeg met 19 andere kandidaten, dat de sanitaire voorzieningen onvoldoende waren en er geen (juridische) informatie werd verstrekt, dat nog steeds haar geen pro deo advocaat werd toegewezen. Zij wijst erop dat de tolk gedurende haar gehoor door de Bulgaarse autoriteiten Farsi sprak, terwijl zij deze taal niet eens spreekt. Ondanks haar aanhoudende ernstige medische klachten, stelt de verzoekende partij dat haar ook de toegang tot medische zorgen in Bulgarije werd ontzegd, dat zij bijgevolg geen andere keuze had dan haar heil in een ander land te zoeken.

Vervolgens merkt de verzoekende partij op dat onder andere het UNHCR rapporteert over de betreurenswaardige opvangomstandigheden die in strijd zijn met het recht op menselijke waardigheid en het recht op privacy, dat de overheid geen voedsel voorziet en er geen toegang is tot medische bijstand in de opvangcentra, deze centra zijn vaak overbevolkt en hebben een tekort aan personeel. Zij wijst erop dat asielzoekers blootgesteld worden aan mogelijke willekeurige opsluiting en er een duidelijke wettelijke basis ontbreekt voor detentie van asielzoekers in Bulgarije, dat tenslotte asielzoekers er geen toegang hebben tot een eerlijke en effectieve asielprocedure en zij bijvoorbeeld geen recht hebben op bijstand door een pro-deo advocaat en er soms wachttijden tot zes maanden zijn vooraleer een asielaanvraag zelfs geregistreerd wordt. Ten bewijze verwijst de verzoekende partij naar verschillende bronnen (Rapport ProAsyl, *“Asylum Information Database – National country report Bulgaria”* van 31 januari 2015 (hierna: AIDA-rapport), CPT *“Report to the Bulgarian Government on the visit to Bulgaria carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 24 March to 3 April 2014”*, CPT *“Public statement concerning Bulgaria”* 26 maart 2015, Bordermonitoring, *“Trapped in Europe’s Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria”*, juli 2014 (hierna: Bordermonitoring)).

De verzoekende partij meent dat bij de mogelijke overdracht naar Bulgarije evenmin rekening werd gehouden met haar individuele situatie, zoals onder meer haar medische situatie, haar psychologische kwetsbaarheid en dergelijke meer. Zij wijst erop dat zij ernstig ziek is, dat zij te kampen heeft met hart-, nier- en leverproblemen en dan ook medische behandeling en opvolging behoeft, dat met dit gegeven door de verwerende partij ten onrechte geen rekening werd gehouden. De verzoekende partij citeert uit verschillende paragrafen van de Bordermonitoring, UNHCR *“UNHCR observations on the current asylum system in Bulgaria”*, april 2014, het AIDA-rapport en verwijst naar twee artikels op websites: Amnesty International *“Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue”* van 31 maart 2014 en ECRE *“ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria under the recent Dublin Regulation”*.

Sinds de rapporten is de situatie in Bulgarije, volgens de verzoekende partij, enkel nog meer precair geworden, gezien de voortdurende en stijgende toestroom van nieuwe asielzoekers waarbij zij verwijst naar een artikel op een website en hieruit citeert. Uit voormelde paragraaf blijkt dat in de vier eerste maanden van 2015 Bulgarije reeds dubbel zoveel binnenkomsten optekent als in dezelfde periode in 2014 en dat het UNHCR schat dat nu elke week ongeveer 200 mensen Bulgarije binnenkomen. Er wordt ook geschat dat dit aantal nog zal stijgen gedurende de zomermaanden.

De verzoekende partij meent dat een terugkeer naar Bulgarije onomstotelijk een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt, dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) reeds bevestigd heeft dat in bepaalde gevallen socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 van het EVRM kunnen bereiken zoals gesteld in het M.S.S.-arrest. De verzoekende partij citeert uit voornoemd arrest van het EHRM en stelt dat het EHRM aldus oordeelde dat bepaalde socio-economische verplichtingen positief recht zijn geworden op grond van EU-wetgeving en de omzetting daarvan in nationale wetgeving, dat het Hof dus een hogere beschermingsgraad aan de EU-lidstaten oplegt omdat zij specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen, namelijk de asielzoekers. Zelfs indien de Raad zou oordelen dat de actuele situatie in Bulgarije niet vergelijkbaar is met de situatie in Griekenland, betekent dit volgens de verzoekende partij niet dat de Belgische overheid mag voorbijgaan aan de precare situatie die zich actueel voordoet in Bulgarije, dat de Belgische overheid moet nagaan of de verwijdering van betrokkene naar Bulgarije geen schending inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, *Sultani v. Frankrijk*, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, *Muslim v. Turkije*, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, *H.L.R. v. Frankrijk*, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap van de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh v. Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het ‘*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*’ en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de verordening 604/2013) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke

inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de verordening 604/2013 bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de verordening 604/2013 en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

3.3.2.3. De Raad stelt vast dat daarnaar gevraagd in het zogenaamde Dublin-gehoor, verzoekende partij stelde, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling, die haar verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - i.e. Bulgarije - zouden kunnen rechtvaardigen, dat zij in Bulgarije in de gevangenis belandde waar zij één maand verbleef en zij er geen medicatie verkregen heeft, dat Afghanistan beter is dan Bulgarije en dat zij in Oostenrijk goed behandeld werd tot zij haar badge verloor en zij vanaf dan het centrum niet meer binnen mocht.

3.3.2.3.1. Dienaangaande motiveert de verwerende partij *“Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij in Bulgarije één maand in de gevangenis zou hebben doorgebracht, dient te worden opgemerkt dat betrokkene op geen enkele wijze aantoont dat deze vrijheidsberoving het gevolg zou zijn van willekeur van de Bulgaarse autoriteiten. Betrokkene toont ook op geen enkele wijze aan waar deze vrijheidsberoving een schending zou uitmaken van art. 5 van het EVRM. Wat betreft de verklaring dat hij in Bulgarije geen medicatie gekregen zou hebben, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaring niet aannemelijk maakt en evenmin aangeeft welke medicatie hem dan niet gegeven zou zijn. Indien men dergelijke elementen inroept om zich te verzetten tegen een overdracht naar de verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Bulgarije, dan kan er op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat men hiervan concrete elementen en bewijzen aanbrengt en zich niet beperkt tot een vage en algemene verklaring dat men geen medicatie gekregen zou hebben. Met betrekking tot de verklaringen dat Afghanistan beter is dan Bulgarije dient te worden opgemerkt dat deze verklaring eveneens vaag en algemeen is. Met betrekking tot de ten opzichte van Oostenrijk ingeroepen reden, met name dat hij in Oostenrijk goed behandeld werd maar het centrum niet meer binnen mocht omdat hij zijn badge verloren zou hebben, dient te worden opgemerkt dat Bulgarije de verantwoordelijke Lid-Staat is en niet Oostenrijk en deze reden derhalve niet relevant is. Wat er ook van zij, de door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Bulgarije, omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten zijn niet als gerechtvaardigd te beschouwen.”*

3.3.2.3.2. De verzoekende partij verwijst naar haar verklaringen en ervaringen en meent dat haar verklaringen betreffende detentie gesteund worden door de rapportering. Zij merkt op dat zij reeds vier maanden in Bulgarije heeft doorgebracht, waarvan een maand in de gevangenis, dat zij als kandidaat-asielzoeker reeds erbarmelijke omstandigheden heeft mogen ervaren. Zij wijst erop dat zij gedurende

haar gevangenschap, samen met 24 andere kandidaat-asielzoekers in een te krappe ruimte opgesloten werd gedurende een maand, dat zij geen toegang had tot een advocaat en zelfs medische zorgen uitbleven, dat er enkel pijnstillers werden verstrekt. Zij vervolgt dat zij na een maand werd vrijgelaten en dat haar een tijdelijk verblijf van drie maanden werd toegekend, dat zij in deze periode in een centrum verbleef, onder gelijkaardige erbarmelijke omstandigheden als in de gevangenis, dat zij ook dit keer een te kleine ruimte te delen kreeg met 19 andere kandidaten, dat de sanitaire voorzieningen onvoldoende waren en er geen (juridische) informatie werd verstrekt, dat nog steeds haar geen pro deo advocaat werd toegewezen. Zij wijst erop dat de tolk gedurende haar gehoor door de Bulgaarse autoriteiten Farsi sprak, terwijl zij deze taal niet eens spreekt. Ondanks haar aanhoudende ernstige medische klachten, stelt de verzoekende partij dat haar ook de toegang tot medische zorgen in Bulgarije werd ontzegd, dat zij bijgevolg geen andere keuze had dan haar heil in een ander land te zoeken.

3.3.2.3.3. Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van de verzoekende partij dat haar cliënt een tolk Pashai had gevraagd en er een tolk Pashtou/Dari is opgetreden, dat er dan ook niet ernstig kon gemotiveerd worden, inzake de geloofwaardigheid van de verklaringen, over het misleiden van de Belgische autoriteiten doordat de verzoekende partij antwoordt met 'ik weet het niet' en zich in een stilzwijgen hult.

De Raad merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij aangaf de hulp van een tolk te vragen en dat zij Pashai sprak. Uit het voornoemd stuk blijkt echter ook dat zij verklaarde de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk, dat indien zich problemen zouden voordoen tijdens het gehoor met de verstaanbaarheid van de tolk, zij dit steeds zou melden. Dit stuk werd door de verzoekende partij ondertekend. De tolk tijdens het Dublingehoor sprak Pashtou/Dari. Echter blijkt uit gehoorverslag geenszins dat er problemen zijn opgetreden omwille van het niet verstaan door de verzoekende partij van de tolk en *vice versa*, terwijl de verzoekende partij aldus wel degelijk had aangegeven problemen te melden indien deze zich voordeden. Uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij gepast kan antwoorden op de vragen en dat zij waar nodig meer toelichting kan geven en een omstandigheid kan omschrijven (woonplaats, reisweg tot in België, etc.), zodat blijkt dat er een goed begrip was van de vragen. Noch de verzoekende partij noch de tolk maakte een melding van eventuele communicatieproblemen. De tolk gaf zelfs aan dat hij het Dari en Pashtou gesproken door de verzoekende partij goed begrijpt. Uit het stilzwijgen van de verzoekende partij tijdens het interview na het stellen van bepaalde vragen kan niet zonder meer afgeleid worden dat zij de vraag niet begrepen heeft. Het feit dat ongeloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij wordt afgeleid uit haar stilzwijgen, betreft een overtollig motief. Immers motiveert de verwerende partij op afdoende wijze waarom de verklaringen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen, niet geloofwaardig zijn of niet kunnen leiden tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Tenslotte wijst de Raad erop dat de verzoekende partij eveneens het gehoorverslag ondertekende.

3.3.2.3.4. Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij tijdens het Dublin-verhoor enkel stelde dat zij in Bulgarije in de gevangenis belandde en geen medicijnen verkreeg doch niet, hoewel zij de kans had om tijdens het Dublin-verhoor op omstandige wijze de omstandigheden te duiden die wijzen op een mensonterende behandeling, dat zij gedurende haar gevangenschap, samen met 24 andere kandidaat-asielzoekers in een te krappe ruimte opgesloten werd gedurende een maand, dat zij geen toegang had tot een advocaat, dat er enkel pijnstillers werden verstrekt noch dat de tolk gedurende haar gehoor door de Bulgaarse autoriteiten Farsi sprak, terwijl zij deze taal niet eens spreekt. Gelet op het feit dat de verzoekende partij deze omstandigheden niet naar voren bracht tijdens het Dublin-verhoor, terwijl zij de kans kreeg om op omstandige wijze dergelijke omstandigheden te duiden, kan de geloofwaardigheid van de in het verzoekschrift naar voren gebrachte verklaringen van de verzoekende partij op het eerste gezicht niet worden aangenomen. De raadsvrouw van de verzoekende partij kan ter terechtzitting niet dienstig aanvoeren dat de verzoekende partij geen uitgebreid relaas gegeven heeft over haar detentie daar zij de tolk niet begreep en analfabeet was. Gelet op het feit dat zij de vraag wel degelijk beantwoordde en ook blijkt dat dit een antwoord kan vormen op de gestelde vraag, kan niet vastgesteld worden dat de verzoekende partij de tolk niet begrepen heeft. Ook het feit dat een persoon analfabeet is verhindert niet dat hij mondeling kan antwoorden, zelfs uitgebreid, op de aan hem gestelde vragen.

Met het louter herhalen dat zij in Bulgarije een maand in detentie verbleef en de toegang tot medische zorgen haar ontzegd werd, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing *“dat hij in Bulgarije één maand in de gevangenis zou hebben doorgebracht, dient te worden opgemerkt dat betrokkene op geen enkele wijze aantoonde dat deze vrijheidsberoving het gevolg zou zijn van willekeur van de Bulgaarse autoriteiten. Betrokkene toont ook op geen enkele wijze aan waar deze*

vrijheidsberoving een schending zou uitmaken van art. 5 van het EVRM. Wat betreft de verklaring dat hij in Bulgarije geen medicatie gekregen zou hebben, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaring niet aannemelijk maakt en evenmin aangeeft welke medicatie hem dan niet gegeven zou zijn. Indien men dergelijke elementen inroept om zich te verzetten tegen een overdracht naar de verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Bulgarije, dan kan er op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat men hiervan concrete elementen en bewijzen aanbrengt en zich niet beperkt tot een vage en algemene verklaring dat men geen medicatie gekregen zou hebben.” niet.

3.3.2.3.5. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers nooit worden vastgehouden in gevangenissen tenzij ze een misdrijf pleegden.

Voorts blijkt niet, minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk, dat zij bij overdracht naar Bulgarije in detentie terecht zal komen.

De Raad merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de terugname van de verzoekende partij. Tevens blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten gevraagd hebben de transfer te laten doorgaan via Sofia luchthaven en wensen op de hoogte gebracht te worden van alle vluchtdetails. Tevens vragen zij op zijn minst zeven dagen op voorhand hiervan op de hoogte gebracht te worden. In de gegeven omstandigheden van de zaak kan er niet van worden uitgegaan dat de grensoverschrijding tengevolge de Dublintransfer van verzoekende partij aan Bulgarije als een illegale grensoverschrijding zal worden aanzien zodat er op het eerste gezicht geen reëel risico voorhanden is dat de verzoekende partij omwille van omstandigheden eigen aan haar geval zal worden onderworpen aan een arbitraire detentie in een gevangenis waar zij naar haar verklaringen werd onderworpen aan mensonterende behandelingen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar rapporten betreffende de omstandigheden in detentiecentra.

3.3.2.3.6. Waar de verzoekende aanhaalt dat zij na een maand werd vrijgelaten en dat haar een tijdelijk verblijf van drie maanden werd toegekend, dat zij in deze periode in een centrum verbleef, onder gelijkaardige erbarmelijke omstandigheden als in de gevangenis, dat zij ook dit keer een te kleine ruimte te delen kreeg met 19 andere kandidaten, dat de sanitaire voorzieningen onvoldoende waren en er geen (juridische) informatie werd verstrekt, dat nog steeds haar geen pro deo advocaat werd toegewezen, stelt de Raad vast dat deze verklaringen, in de mate de verzoekende partij deze wil betrekken op haar verblijf in Bulgarije, niet stroken met haar verklaringen tijdens het Dublin-interview. Immers verklaarde de verzoekende partij in Bulgarije te zijn geweest in een gevangenis op een onbekende plaats tijdens één maand en daarna in Oostenrijk in een opvangcentrum in Wenen gedurende twee à drie maanden (vraag 25). Een gelijkaardige opeenvolging van plaatsen wordt gegeven als antwoord op vraag 36, waar de verzoekende partij stelde dat zij in Bulgarije in de gevangenis belandde en in Oostenrijk goed behandeld werd doch niet meer toegelaten werd toen zij haar badge verloor. Ook in het kader van het uiteenzetten van de doorreis (vraag 40) stelt de verzoekende partij één maand in Bulgarije te zijn geweest in een gevangenis en twee à drie maanden in een opvangcentrum in Wenen. Aldus blijkt uit de herhaaldelijke verklaringen van de verzoekende partij tijdens het Dublin-interview geenszins dat zij in Bulgarije enige tijd in een opvangcentrum heeft doorgebracht, zodat haar verklaringen over haar persoonlijke ervaringen in het opvangcentrum geenszins aannemelijk gemaakt worden.

In zoverre de verzoekende partij haar verklaringen betreffende een opvangcentrum wenst te betrekken op Oostenrijk, wijst de Raad erop dat de verwerende partij terecht stelde *“Met betrekking tot de ten opzichte van Oostenrijk ingeroepen reden, (...), dient te worden opgemerkt dat Bulgarije de verantwoordelijke Lid-Staat is en niet Oostenrijk en deze reden derhalve niet relevant is.”* Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

3.3.2.3.7. De verzoekende partij levert op het eerste gezicht geen begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij overdracht naar Bulgarije, omwille van omstandigheden eigen aan haar geval en die zijn te onderscheiden van de algemene behandeling van asielzoekers of Dublinterugkeerders in Bulgarije, het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Hoewel de verzoekende partij in haar verzoekschrift verder verwijst naar een aantal rapporten die een algemene situatie in Bulgarije beschrijven, is dit niet voldoende, nu de verzoekende partij nalaat om haar specifieke beweringen te staven door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 68).

In casu toont de verzoekende partij *prima facie* het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

3.3.2.4. Wat de algemene situatie in Bulgarije betreft

3.3.2.4.1. Nu op het eerste gezicht het individuele karakter van de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM niet is aangetoond, gaat de Raad vervolgens na of de verzoekende partij met de algemene informatie en de algemene rapporten waarnaar zij verwijst en waaruit zij citeert, op afdoende wijze aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort die worden blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132) die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.4.2. De Raad merkt vooreerst op dat de verwerende partij voorafgaand aan de overdracht aan Bulgarije wel degelijk een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de conformiteit van deze overdracht met artikel 3 van het EVRM waarbij tevens rekening werd gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar Dublingehoor. De bestreden beslissing vermeldt de volgende afwegingen:

“Met betrekking tot een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat het UNCHR in haar rapport van 02.01.2014, (UNHCR, “Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria”, 02.01.2014) stelde dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoonde dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden. Rekening houdende met de informatie in het desbetreffende rapport van het UNCHR van 02.01.2014 kon er dan ook gesteld worden dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestond bij een eventuele overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening. Op 01.04.2014 publiceerde het UNHCR (UNHCR, “Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria”, 01.04.2014) een update van haar rapport waarin het UNHCR stelt dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNCHR stelt met betrekking tot personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag indienen. Het UNHCR stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet automatisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentrum van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze indien ze in het kader van een asielprocedure in het bezit gesteld worden van een registratiebewijs waardoor ze beschermd worden tegen “refoulement”. Daar waar het UNCHR stelt dat met voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren, dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. In het meest recent gepubliceerde “National Country Report” met betrekking tot Bulgarije, dd. 31.01.2015 van het Bulgarian Helsinki Committee in samenwerking met ECRE wordt gesteld dat zowel Amnesty International in maart 2014 (AI, “Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue”, AI, 07.03.2014) en ECRE op 07.04.2014 (ECRE, “ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers for asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation” 07.04.2014) vroeg om de opschorting van overdrachten naar Bulgarije te behouden omdat er alsnog tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en lacunes in de asielprocedure zouden bestaan en dat er vragen gesteld worden over het duurzaam karakter van de verbetering in het Bulgaarse asielsysteem op lange termijn (Savova Iliana, “National Country Report Bulgaria”, AIDA, 31.01.2015). Met betrekking tot het rapport van Amnesty International waar naar verwezen wordt, dient te worden opgemerkt dat dit de neerslag is van een “follow-up visit” aan Bulgarije

in maart 2014. In dit rapport erkent de NGO inspanningen van de Bulgaarse instanties, maar stelt dat nog meer inspanningen nodig zijn voordat overdrachten kunnen worden hervat. Betreffende het standpunt inzake overdrachten aan Bulgarije van ECRE, waar in het rapport van AIDA verwezen wordt, dient de aandacht gevestigd te worden op de "update" van 31.01.2015 van het mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database" (AIDA, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", 31.01.2015), waarin zowel wordt gewezen op blijvende pijnpunten als op opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt onder meer dat de meeste Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang bieden ("Starting from December 2013 repairs and refurbishment are ongoing in all new centres and it is planned to continue until April 2014. As of 31 March 2014 reception facilities are largely in a reasonable state. The reception shelter in Kovachevtsi is considered a model centre (for local standards). Centres in Banya, Sofia and Pastrogor reached a level of conditions which could be considered as adequate and meeting the reception standards as laid down in the Recast reception Conditions Directive No. 2013/33/EU. The centres in Harmanli and Vrazhdebna are still a work in progress, renovation has started and some progress has already been made. Voenna Rampa centre is still below standards"). Er dient echter te worden opgemerkt dat de overheersende teneur van de rapporten van het UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 31.01.2015 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog een aantal tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het non-refoulementprincipe en dat er niet langer gesteld kan worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestaat bij een overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening. Daar waar de auteurs van het AIDA rapport dd. 31.01.2015 geen aanbevelingen doen betreffende overdrachten aan Bulgarije oordeelde het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties toch wel als een gezaghebbende bron te beschouwen, na een grondige en omvattende evaluatie dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNHCR stelt echter wel expliciet dat men voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren. Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. Op basis van het een analyse van de aangehaalde rapporten van het UNHCR, dd 01.04.2014 en het "National Country Report Bulgaria" dd. 18.04.2014 blijkt dan ook dat men niet langer kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR na haar rapport van 01.04.2014 geen rapporten meer gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft het

rapport "Trapped in Europe's Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria" van Tsvetelina Hristova, Raia Apostolova, Neda Deneva & Mathias Fiedler gepubliceerd in 2014 dient te worden opgemerkt dat rapport reeds in de disclaimer stelt dat: "the findings, interpretations and conclusions expressed in this report are those of the authors and do not necessarily reflect the views or official position of the funding bodies" waardoor men reeds kan twifelen aan de betrouwbaarheid en het objectief karakter ervan. In tegenstelling tot dit meer recentere rapport zijn de observaties en vaststellingen van het UNHCR een officieel standpunt van het UNHCR dewelke een organisatie is die beschouwd mag worden als gezaghebbend en betrouwbaar. Het mag duidelijk zijn dat het officiële gepubliceerde standpunt van een officiële gezaghebbende internationale autoriteit zoals het UNHCR betrouwbaarder en objectiever geacht dient te worden dan een rapport waarin reeds in de disclaimer gesteld wordt dat de bevindingen, interpretaties en conclusies in het rapport de mening zijn van die van de auteurs en niet noodzakelijk de visie of officiële standpunt van zij die het subsidiëren. Zoals reeds gesteld heeft het UNHCR als gezaghebbende internationale autoriteit haar positie van april 2014 ten opzichte van Bulgarije niet gewijzigd. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van het de meest recente rapporten van het UNCHR van april 2014 en het "National Country Report Bulgaria" dd. 18.04.2014 van AIDA niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal

worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Bulgaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een kopie van de aangehaalde rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, stelde betrokkene dat dit is omdat de smokkelaar hem naar België bracht. Gevraagd of het de keuze van betrokkene was om naar België te komen, stelde betrokkene dat dit inderdaad zijn keuze was. Gevraagd naar de reden dat hij specifiek in België asiel wil aanvragen, verklaarde betrokkene dat dit is omdat er hier respect en wetten zijn en de mensen begrip tonen (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze specifieke reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen."

De verwerende partij heeft het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aldus beoordeeld aan de hand van de verklaringen van de verzoekende partij en de meest recente informatie, afkomstig van zeer gezaghebbende en onafhankelijke instanties zoals het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR), omtrent de algemene situatie van behandeling, opvang en procedurele omkadering van asielzoeker en Dublinterugkeerders in Bulgarije.

Er kan aldus op het eerste gezicht worden besloten dat de gemachtigde heeft gehandeld in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

De informatie die de verwerende partij heeft geconsulteerd en waarop hij zijn beoordeling heeft gesteund, betreft:

- UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", d.d. 1 april 2014;
- ECRE, (AIDA), "Asylum Information Database National Country Report Bulgaria", 18 april 2014 en update 31 januari 2015;

3.3.2.4.3. De verzoekende partij merkt op dat onder andere het UNHCR rapporteert over de betreurenswaardige opvangomstandigheden die in strijd zijn met het recht op menselijke waardigheid en het recht op privacy, dat de overheid geen voedsel voorziet en er geen toegang is tot medische bijstand in de opvangcentra, deze centra zijn vaak overbevolkt en hebben een tekort aan personeel. Zij wijst erop dat asielzoekers blootgesteld worden aan mogelijke willekeurige opsluiting en er een duidelijke wettelijke basis ontbreekt voor detentie van asielzoekers in Bulgarije, dat tenslotte asielzoekers er geen toegang hebben tot een eerlijke en effectieve asielprocedure en zij bijvoorbeeld geen recht hebben op bijstand door een pro deo advocaat en er soms wachttijden tot zes maanden zijn vooraleer een asielaanvraag zelfs geregistreerd wordt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich duidelijk bewust is van de problematische aspecten van de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije. De motieven van de bestreden beslissing berusten mede op het rapport van UNHCR van april 2014. In dit rapport, toegevoegd aan het administratief dossier, stelt UNHCR ten opzichte van haar laatste rapport (januari 2014) verschillende verbeteringen vast met betrekking tot de opvangcentra en de asielprocedure. UNHCR stelt tevens vast dat het systeem nog een aantal mankementen vertoont maar dat deze niet van die aard zijn dat ze de opschorting van de Dublin transfers, waartoe ze in januari had opgeroepen, nog langer kunnen

rechtvaardigen. Indien de mankementen niet langer van die aard zijn om de stopzetting van de Dublin-transfers in stand te houden benadrukt UNHCR wel dat extra aandacht moet worden besteed aan kwetsbare groepen. UNHCR uit haar bezorgdheid over de duurzaamheid van de verbeteringen en zal de situatie om die reden dan ook regelmatig opvolgen. Uit het rapport blijkt tevens dat UNHCR en het European Asylum Support Office (EASO) nauw samenwerken met het Bulgarian State Agency for Refugees (SAR). De condities in de opvangcentra blijken volgens UNHCR significant verbeterd te zijn. Asielzoekers hebben toegang tot medische verzorging, tolkdiensten voor de registratie van de asielaanvraag en de procedure, verwarming, gescheiden faciliteiten voor vrouwen en mannen en een maandelijks financiële toelage. UNHCR is bezorgd over de situatie in twee opvangcentra, Vrazdebnna en Voenna Rampa, waar er veel te weinig sanitaire en andere accommodatievoorzieningen aanwezig zijn in verhouding tot het aantal opgevangen asielzoekers. UNHCR stelt wel vast dat er ondertussen door SAR renovatiewerken worden uitgevoerd om aan deze situatie te verhelpen. UNHCR-personeel is aanwezig in alle centra om toezicht te houden maar ook om kwetsbare personen te identificeren en op te volgen.

Met betrekking tot de asielprocedure stelde UNHCR vast dat er tussen 1 januari 2014 en 31 maart 2014, de vluchtelingenstatus aan 1494 asielzoekers werd toegekend, 1287 personen een subsidiaire beschermingsstatus kregen en slechts 61 asielaanvragen werden afgewezen.

Met betrekking tot de Dublin-transfers wordt gesteld dat deze personen de mogelijkheid krijgen een asielaanvraag in te dienen. Er worden geen bijkomende eisen gesteld en een onderzoek van de individuele asielaanvraag is verzekerd. Afhankelijk van het stadium van de procedure zullen de betrokkenen na hun terugkeer naar Bulgarije overgebracht worden naar een SAR-centrum waar ze dezelfde faciliteiten zullen genieten als andere asielzoekers.

Uit dit rapport blijkt dat er inderdaad nog problemen zijn maar dat deze niet voldoende zwaarwichtig zijn om nog verder de opschorting van Dublin-transfers te rechtvaardigen.

3.3.2.4.4. Wel stelt UNHCR, zoals ook door de verzoekende partij geciteerd in haar verzoekschrift, dat er met voorzichtigheid dient te worden omgegaan voor personen die behoren tot een kwetsbare groep.

De bestreden beslissing stelt in verband met het behoren tot een kwetsbare groep en betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij het volgende:

“Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdacht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken.”

“Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 16.04.2015 dat hij problemen met zijn hart en bloed heeft en dat hij hiervoor naar de dokter geweest is en op 17.04.2015 een afspraak heeft in het ziekenhuis voor verder onderzoek. Betrokkene verklaarde eveneens dat hij zonder bril niets ziet dus dat hij die ook steeds bij zich moet hebben (DVZ, vraag 35). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat er in het administratief dossier van betrokkene geen enkel medisch document aanwezig is dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij problemen met zijn hart en bloed heeft en hiervoor bij een dokter geweest is en hij een afspraak in het ziekenhuis had op 17.04.2015 voor verder onderzoek en dat hij zonder bril niets ziet en zijn bril steeds moet hebben, dient verder te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Bulgarije indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Bulgarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Bulgarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij met haar medische situatie geen rekening heeft gehouden. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar psychologische kwetsbaarheid, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij van dergelijke omstandigheden geen melding maakte tijdens het Dublingehoor en ook ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift zich beperkt tot het wijzen op een psychologische kwetsbaarheid zonder meer. Met een dergelijke vage verwijzing maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij zou behoren tot een kwetsbare groep.

In zoverre de verzoekende partij aanhaalt dat zij te kampen heeft met hart-, nier- en leverproblemen, zij medische opvolging en behandeling behoeft en ter staving onderzoeken van een geneesheer voorlegt alsook een overzicht van een arts die vaststelt dat de verzoekende partij, bij de laatste controle, nog hoge tensies heeft en slaapstoornissen door nachtmerries omwille van zijn ervaringen en omwille van het zich zorgen maken over een terugkeer naar Bulgarije, en onder verwijzing naar rapporten lijkt te menen dat zij in opvangfaciliteiten geen afdoende medische hulp zal krijgen, kan zij niet overtuigen.

Betreffende het aangehaalde rapport van 'Bordermonitoring' motiveert de verwerende partij als volgt: *"Wat betreft het rapport "Trapped in Europe's Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria" van Tsvetelina Hristova, Raia Apostolova, Neda Deneva & Mathias Fiedler gepubliceerd in 2014 dient te worden opgemerkt dat rapport reeds in de disclaimer stelt dat: "the findings, interpretations and conclusions expressed in this report are those of the authors and do not necessarily reflect the views or official position of the funding bodies" waardoor men reeds kan twifelen aan de betrouwbaarheid en het objectief karakter ervan. In tegenstelling tot dit meer recentere rapport zijn de observaties en vaststellingen van het UNHCR een officieel standpunt van het UNHCR dewelke een organisatie is die beschouwd mag worden als gezaghebbend en betrouwbaar. Het mag duidelijk zijn dat het officiële gepubliceerde standpunt van een officiële gezaghebbende internationale autoriteit zoals het UNHCR betrouwbaarder en objectiever geacht dient te worden dan een rapport waarin reeds in de disclaimer gesteld wordt dat de bevindingen, interpretaties en conclusies in het rapport de mening zijn van die van de auteurs en niet noodzakelijk de visie of officiële standpunt van zij die het subsidiëren. Zoals reeds gesteld heeft het UNHCR als gezaghebbende internationale autoriteit haar positie van april 2014 ten opzichte van Bulgarije niet gewijzigd."* Vooreerst wordt deze motivering door de verzoekende partij niet weerlegd. Voorts wijst de Raad erop dat de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangehaalde passages hoofdzakelijk te maken hebben met asielzoekers die aan de grens een asielaanvraag indienen, wat in casu niet het geval is aangezien verzoekende partij wordt overgedragen aan de Bulgaarse autoriteiten en er geen sprake is van een illegale grensoverschrijding.

Voorts merkt de Raad op dat het feit dat de wet niet voorziet in specifieke identificatiemechanismen voor kwetsbare groepen, behalve voor kinderen, er geenszins op wijst dat de verzoekende partij zou verstoken blijven van de nodige medische verzorging.

Immers blijkt uit het AIDA-rapport, zoals ook geciteerd door de verzoekende partij (p. 47: *Asylum seekers are entitled to the same health care as nationals. Under the law, the asylum administration (SAR) has the obligation to cover the health insurance of asylum seekers. In practice, asylum seekers have access to available health care services, but do face the same difficulties as the nationals due to the generally deteriorated national health care system that suffers great material and financial deficiencies*¹⁴⁴. *In this situation special conditions for treatment of torture victims and persons suffering mental health problems are not available. According to the law, the medical assistance cannot be affected, if the reception conditions are reduced or withdrawn.*

Medical assistance is being provided by a nurse and a doctor on a daily basis only in the reception centre in Sofia (Ovcha Kupel suburb); by a doctor in Vrazhdebna; in Banya and Pastrogor transit centre it is provided by a nurse. In Vrazhdebna, Voenna Rampa and Harmanli the medical care is provided on a voluntary basis.) dat asielzoekers gerechtigd zijn op dezelfde medische zorgen als de Bulgaarse bevolking, dat in de praktijk de asielzoekers toegang hebben tot de aanwezige medische voorzieningen maar dat ze dezelfde moeilijkheden ondervinden als de Bulgaarse bevolking. Deze problemen zijn te wijten aan een gedegenereerd systeem van medische zorgen dat aan grote materiële en financiële tekortkomingen lijdt. Echter blijkt dit problemen te veroorzaken voor behandeling van folterslachtoffers alsook van personen met geestelijke gezondheidsproblemen. Uit de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen tijdens het gehoor en in het verzoekschrift en uit de door haar bijgevoegde medische documenten, blijkt niet dat zij een folterslachtoffer is of een behandeling nodig heeft omwille van geestelijke gezondheidsproblemen. Met het loutere en vaag verwijzen naar een psychologische kwetsbaarheid toont zij dit geenszins aan. Eveneens kan het hebben van slaapstoornissen omwille van nachtmerries door de ervaringen niet zonder meer gekwalificeerd worden als geestelijke

gezondheidsproblemen waarvoor een behandeling nodig is. Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat in de opvangcentra medische raadpleging mogelijk is.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij tot een kwetsbare groep behoort ingevolge haar gezondheidsproblemen, blijkt niet dat de problemen inzake de opvang en de geboden gezondheidszorg aan asielzoekers zwaarwichtig genoeg zijn om de opschorting van een overdracht aan Bulgarije te rechtvaardigen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet op medische verzorging kan rekenen in Bulgarije indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat zij niet in staat zou zijn om te reizen. Ter terechtzitting wordt ook niet betwist dat zij niet in staat is om te reizen.

3.3.2.4.5. Voorts blijkt dat uit het AIDA-rapport, up to date tot 31 januari 2015 blijkt dat het standpunt van UNCHR (punt 3.3.2.4.3.) kracht wordt bijgezet. Immers blijven er nog pijnpunten te detecteren maar zijn er ook opmerkelijke verbeteringen waar te nemen. Zo wordt gesteld dat personen die onder de Dublin-verordening overgedragen worden, volledige toegang krijgen tot de asielprocedure zodat er geen indicaties zijn dat verzoekende partij niet zal worden toegelaten tot de procedure. Uit niets blijkt dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet substantieel zal behandeld worden, mede gelet op het feit dat Bulgarije in 2014 het hoogste erkenningspercentage kende. Ook blijkt dat personen die nog geen asiel aanvragen of wiens aanvraag nog hangende is, verwezen worden naar een opvangcentrum. Tevens blijkt dat het om adequate opvang gaat.

3.3.2.4.6. De Raad merkt op dat de gemachtigde zijn beslissing uitvoerig heeft gedocumenteerd en dat hij op gezaghebbende en recente bronnen van informatie steunt waarbij hij zich op het standpunt heeft gesteld dat daaruit niet blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een systeemfalen inzake de procedures en opvang voor asielzoekers. De procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije vertonen weliswaar nog tekortkomingen, doch vanaf eind 2013 is er sprake van aanzienlijke verbeteringen.

3.3.2.4.7. Betreffende het uittreksel uit het Rapport ProAsyl, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere citering en niet duidelijk maakt op welke wijze de bevindingen over Syrische vluchtelingen in Bulgarije op haar van toepassing zouden zijn.

De citaten uit het AIDA-rapport en het rapport van CPT hebben betrekking op detentie en detentiecentra. Zoals reeds aangegeven maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij een overdracht naar Bulgarije in detentie zal terechtkomen (punt 3.3.2.3.5.).

De verzoekende partij ontkracht de bevindingen van de verwerende partij verder niet door het citeren van het rapport van 'Bordermonitoring' van juli 2014 en het wijzen op een aantal precaire situaties in Bulgarije. De aangevoerde passages van verzoekende partij in haar verzoekschrift hebben hoofdzakelijk te maken met asielzoekers die aan de grens een asielaanvraag indienen, wat *in casu* niet het geval is aangezien de verzoekende partij wordt overgedragen aan de Bulgaarse autoriteiten en er geen sprake is van een illegale grensoverschrijding. Overigens wordt de wijze waarop asielzoekers aan de grens worden behandeld eveneens vermeld in het UNHCR-rapport van april 2014 waar UNHCR bezorgdheid uitte. Het voorgelegde en aangehaalde rapport van verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

3.3.2.4.8. Met betrekking tot de verwijzing naar de weblink van Amnesty International "Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue" van 31 maart 2014 en ECRE "ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria under the recent Dublin Regulation", stelt de Raad vast dat de verwerende partij hieromtrent motiveerde als volgt:

"In het meest recent gepubliceerde "National Country Report" met betrekking tot Bulgarije, dd. 31.01.2015 van het Bulgarian Helsinki Committee in samenwerking met ECRE wordt gesteld dat zowel Amnesty International in maart 2014 (AI, "Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue", AI, 07.03.2014) en ECRE op 07.04.2014 (ECRE, "ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers for asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation" 07.04.2014) vroeg om de opschorting van overdrachten naar Bulgarije te behouden omdat er alsnog tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en lacunes in de asielprocedure zouden bestaan en dat er vragen gesteld worden over het duurzaam karakter van de verbetering in het Bulgaarse asielsysteem op lange termijn (Savova Iliana, "National Country Report Bulgaria", AIDA, 31.01.2015). Met betrekking tot het rapport van Amnesty International waar naar verwezen wordt, dient te worden opgemerkt dat dit de neerslag is

van een "follow-up visit" aan Bulgarije in maart 2014. In dit rapport erkent de NGO inspanningen van de Bulgaarse instanties, maar stelt dat nog meer inspanningen nodig zijn voordat overdrachten kunnen worden hervat. Betreffende het standpunt inzake overdrachten aan Bulgarije van ECRE, waar in het rapport van AIDA verwezen wordt, dient de aandacht gevestigd te worden op de "update" van 31.01.2015 van het mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database" (AIDA, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", 31.01.2015), waarin zowel wordt gewezen op blijvende pijnpunten als op opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt onder meer dat de meeste Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang bieden ("Starting from December 2013 repairs and refurbishment are ongoing in all new centres and it is planned to continue until April 2014. As of 31 March 2014 reception facilities are largely in a reasonable state. The reception shelter in Kovachevtsi is considered a model centre (for local standards). Centres in Banya, Sofia and Pastrogor reached a level of conditions which could be considered as adequate and meeting the reception standards as laid down in the Recast reception Conditions Directive No. 2013/33/EU. The centres in Harmanli and Vrazhdebna are still a work in progress, renovation has started and some progress has already been made. Voenna Rampa centre is still below standards"). Er dient echter te worden opgemerkt dat de overheersende teneur van de rapporten van het UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 31.01.2015 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog een aantal tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het non-refoulementprincipe en dat er niet langer gesteld kan worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestaat bij een overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening. Daar waar de auteurs van het AIDA rapport dd. 31.01.2015 geen aanbevelingen doen betreffende overdrachten aan Bulgarije oordeelde het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties toch wel als een gezaghebbende bron te beschouwen, na een grondige en omvattende evaluatie dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is."

Door het eenvoudig verwijzen in het verzoekschrift naar de weblink van de in de bovenstaande motivering aangehaalde artikelen van Amnesty International en ECRE, weerlegt de verzoekende partij de pertinente motieven van de bestreden beslissing niet.

3.3.2.4.9. Voorts weerlegt de verzoekende partij met het enkel verwijzen naar een artikel waaruit de stijgende toestroom van nieuwe asielzoekers in Bulgarije blijkt, de motivering van de bestreden beslissing "Er dient echter te worden opgemerkt dat de overheersende teneur van de rapporten van het UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 31.01.2015 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog een aantal tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het non-refoulementprincipe en dat er niet langer gesteld kan worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestaat bij een overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening." niet.

3.3.2.4.10. Er is *prima facie* gelet op de thans voorliggende informatie en de rapporten waar beide partijen naar verwijzen geen reden om te besluiten dat de Bulgaarse autoriteiten de verzoekende partij geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure. Evenmin kan op het eerste gezicht worden vastgesteld dat de asielprocedure in Bulgarije dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat verzoekende partij met miskenning van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat haar asielaanvraag werd behandeld naar haar land van herkomst zou worden gerepatriëerd.

De verzoekende partij slaagt er, met de partiële citaten en verwijzingen naar algemene informatie en bronnen dan ook op het eerste gezicht niet in om aannemelijk te maken dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de

zin van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij brengt geen concrete en voldoende wegende elementen bij waaruit kan blijken dat de bevindingen van het UNHCR in het rapport van april 2014 dat een dergelijk systeemfalen niet aan de orde is in Bulgarije, op heden niet meer zouden kunnen worden gehandhaafd. De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in om de relevante en pertinente motieven van de bestreden beslissing, gesteund op gezaghebbende en recente rapporten met betrekking tot de situatie van Dublinterugkeerders in Bulgarije, te weerleggen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij een terugname door Bulgarije bloot zal komen te staan aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM wegens een systematische praktijk van slechte behandelingen van asielzoekers of Dublinterugkeerders en/of een systematisch falen van de Bulgaarse autoriteiten met betrekking tot het verzekeren van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG.

3.3.2.5. Gelet op hetgeen voorafgaat, concludeert de Raad dan ook dat de verzoekende partij op het eerste gezicht geen concrete elementen aanbrengt die doen blijken dat zij, ingeval van overdracht naar Bulgarije, omwille van omstandigheden eigen aan haar geval dan wel omwille van de algemene situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Bulgarije, bij haar overdracht een gegronde vrees dient te koesteren voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

3.3.2.6. In zoverre de verzoekende partij er ter terechtzitting op wijst dat er door de verwerende partij onzorgvuldig en onbehoorlijk werd gehandeld in het dossier van de verzoekende partij daar uit documenten blijkt dat de vlucht van de verzoekende partij op 23 juni 2015 is afgelast daar zij weigert te vertrekken, terwijl onmogelijk nu reeds kan gesteld worden dat de verzoekende partij morgen zal weigeren, mist haar kritiek feitelijke grondslag. Immers blijkt inderdaad dat de oorspronkelijk geplande vlucht op 23 juni 2015 om 7u45 geannuleerd wordt maar dat dit gebeurt omwille van een wijziging van de vluchtgegevens en geenszins omdat de verzoekende partij weigert te vertrekken.

3.3.3. De verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER